

- ii) περαιτέρω και γενικότερα, η Επιτροπή και το Συμβούλιο παρέλειψαν να λάβουν υπόψη, κατά την εκτίμηση της ζημίας, την έκταση στην οποία οι Ευρωπαίοι καταγγέλλοντες — ειδικότερα η SCPA και η Kali — συνέβαλαν στη δική τους ζημία (self-inflicted injury), με τις δικές τους μαζικές εισαγωγές από κράτη CIS και από άλλες πηγές.
- iii) η Επιτροπή δεν προσδιόρισε ποσοτικώς — καίτοι σε συνεργασία με τις καταγγέλλουσες εταιρείες είχε τη δυνατότητα να το πράξει — τον όγκο και τις συνέπειες των εισαγωγών που πραγματοποιούνται μέσω διαύλων ελεγχόμενων από τους Ευρωπαίους καταγγέλλοντες και των «ελευθέρων» εισαγωγών, ιδίως των εισαγωγών «ποτάσας περεστρόικα» κατά την περίοδο αναφοράς,
- iv) η Επιτροπή και το Συμβούλιο δεν φρόντισαν να ενημερώσουν τις πληροφορίες περί της ζημίας για όλη τη διάρκεια των ερευνών.

στ) Παράνομη αποτίμηση της ζημίας λόγω του ότι δεν ελήφθησαν υπόψη οι συνέπειες των εισαγωγών από άλλα κράτη εκτός της Ρωσίας, Λευκορωσίας και Ουκρανίας.

Η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η φερομένη ζημία οφείλεται αποκλειστικά στις εισαγωγές ποτάσας από τα εν λόγω τρία κράτη και δεν στήριξε τον ισχυρισμό της ότι έκανε διάκριση μεταξύ των ενδεχομένων συνεπειών των εισαγωγών από άλλες πηγές και των υπό έρευνα εισαγωγών.

η) Υπέρβαση της προθεσμίας για τη διεξαγωγή της έρευνας.

Η Επιτροπή δεν τήρησε την προθεσμία του ενός έτους που προβλέπει το άρθρο 7 παράγραφος 9α του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2423/88 για την ολοκλήρωση της έρευνας και, κατά παράβαση του άρθρου 190 της συνθήκης ΕΟΚ, δεν αιτιολόγησε το γεγονός ότι η έρευνα υπερέβη το ένα έτος κατά τη διάρκεια.

θ) Παράνομη χρήση πληροφοριών που δεν είχαν ενημερωθεί για τον προσδιορισμό των ληπτέων μέτρων, πράγμα που κατέληξε στη διακοπή της εμπορικής δραστηριότητας της προσφεύγουσας.

Η Επιτροπή, κατά παράβαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και της δικής της πρακτικής, δεν προσάρμοσε στα νέα δεδομένα τις πληροφορίες βάσει των οποίων υπολογίστηκε το ντάμπινγκ και κατ' αυτόν τον τρόπο το μέτρο της ελάχιστης τιμής εισαγωγής ήταν υπερβολικά περιοριστικό. κατά παράβαση του άρθρου 13 παράγραφος 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2423/88 και της αιτιολογικής σκέψεως 46 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1031/92 που ορίζει ότι «η επιβολή μέτρων αντιντάμπινγκ δεν θα πρέπει να απομακρύνει από την κοινοτική αγορά τα προϊόντα που προέρχονται από τις εν λόγω χώρες ούτε θα πρέπει να στερηθούν οι παραγωγοί, όπως φάνηκε να ανησυχούν, μια πολύτιμη πηγή συναλλάγματος που είναι απαραίτητη για την οικονομία των χωρών που αποτελούσαν τη Σοβιετική Ένωση...».

ι) Αυθαίτερη και αδικαιολόγητη επιλογή της περιόδου αναφοράς.

Οι ενέργειες της Επιτροπής υπήρξαν αυθαίρετες, εισάγουν δυσμενή διάκριση και παραβιάζουν το άρθρο 7 παράγραφος 1 στοιχείο γ) και συγκεκριμένα η επιλογή τεχνητής περιόδου αναφοράς που έληξε πολύ πριν από την έναρξη της έρευνας, η οποία εντοπίστηκε κατ' αυτόν τον τρόπο σε περίοδο κατά την οποία η εμπορική πρακτική είχε κλονιστεί λόγω πολιτικής και οικονομικής αναταραχής στην ΕΣΣΔ και διότι δεν ελήφθη υπόψη ο ποσοτικός περιορισμός επί των εισαγωγών ποτάσας από την ΕΣΣΔ που επεβλήθη κατά το κοινοτικό δίκαιο αμέσως πριν από την έναρξη της έρευνας αλλά μετά την επιλεγείσα περίοδο αναφοράς.

κ) Δεν ελήφθησαν υπόψη οι πραγματικοί και οι νομικοί ισχυρισμοί της προσφεύγουσας.

Η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τους ισχυρισμούς που υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 21 Σεπτεμβρίου 1992 και κατ' αυτόν τον τρόπο η προσφεύγουσα δεν είχε τη δυνατότητα να διατυπώσει την άποψή της, ειδικότερα δε η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σχετικά με το ντάμπινγκ, τη ζημία, την καταλληλότητα του προτεινομένου μέτρου και το κοινοτικό συμφέρον.

λ) Δεν ενημερώθηκαν οι εκπρόσωποι εξαγωγικών χωρών.

Κατά παράβαση του άρθρου 7 παράγραφος 1 στοιχείο 6) και του άρθρου 4 στοιχείο α), η Επιτροπή δεν ενημέρωσε τους εκπροσώπους της Ρωσίας, Λευκορωσίας και Ουκρανίας για την ύπαρξη της αντιδικίας αυτής και κατ' αυτόν τον τρόπο δεν τους έδωσε τη δυνατότητα να «εξετάσουν όλα τα στοιχεία που τέθηκαν στη διάθεση της Επιτροπής» από τους ενδιαφερομένους και να προβούν στις κατάλληλες ενέργειες και να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις που θα έκριναν σκόπιμες.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Genova με Διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 1992 την οποία εξέδωσε στην υπόθεση που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ Corsica Ferries Italia Srl και Corpo dei Piloti del Porto di Genova

(Υπόθεση C-18/93)

(93/C 52/09)

Με Διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 1992, που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 19 Ιανουαρίου 1993, ο Πρόεδρος του Tribunale di Genova, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ Corsica Ferries Italia Srl και Corpo dei Piloti del Porto di Genova, υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1. Συμβιβάζονται προς τα άρθρα 5 και 7 της συνθήκης ΕΟΚ οι διατάξεις της εθνικής έννομης τάξεως οι οποίες, για τα πλοία τα οποία εκτελούν κανονική γραμμή μεταξύ

λιμένων δύο κρατών μελών, ορίζουν ως αμοιβή για την υποχρεωτική υπηρεσία πλοηγήσεως προς ασφάλεια της ναυσιπλοΐας μειωμένα τιμολόγια που εφαρμόζονται μόνο στα εγκεκριμένα πλοία τα οποία εκτελούν ακτοπλοία μεταξύ εθνικών λιμένων, στην περίπτωση κατά την οποία η ακτοπλοία μεταξύ εθνικών λιμένων, στο παρόν στάδιο εξέλιξης του κοινοτικού δικαίου, επιφυλάσσεται μόνο στα υπό ιταλική σημαία πλοία;

2. Συμβιβάζονται προς το άρθρο 30 της συνθήκης ΕΟΚ οι διατάξεις ή οι πράξεις της εθνικής έννομη τάξεως οι οποίες επιβάλλουν την υποχρεωτική χρήση των υπηρεσιών της επιχειρήσεως πλοηγήσεως, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία οι ίδιες εργασίες μπορούν, με ασφάλεια για τη ναυσιπλοΐα, να εκτελεστούν πλήρως ή εν μέρει με μικρότερο κόστος από το πλήρωμα, τα μέσα και την τεχνολογία που διαθέτει το πλοίο;
3. Στην περίπτωση των πλοίων που εκτελούν κανονική γραμμή μεταξύ δύο κρατών μελών, συμβιβάζονται προς το άρθρο 59 της συνθήκης ΕΟΚ οι διατάξεις της εθνικής έννομης τάξεως κατά τις οποίες εκπτώσεις επί των υποχρεωτικών τιμολογίων που εφαρμόζονται στην παροχή υπηρεσιών πλοηγήσεως στους εθνικούς λιμένες παρέχονται μόνο στα υπό εθνική σημαία πλοία;
4. Μήπως η έγκριση εκ μέρους των δημοσίων αρχών ενός υποχρεωτικού τιμολογίου, καρπός συμφωνίας ή/και συνεννοήσεως μεταξύ των ενώσεων επιχειρήσεων του οικείου τομέα, συνιστά «συναίνεση» σε συμφωνία απαγορευόμενη από το άρθρο 85 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΟΚ και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, μια τέτοια συναίνεση μπορεί να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται προς τις διατάξεις του άρθρου 90 παράγραφος 1, σε συνδυασμό με τα άρθρα 5 και 85 της συνθήκης ΕΟΚ;
5. Συμβιβάζονται προς το άρθρο 90 παράγραφος 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 86 της συνθήκης ΕΟΚ, οι εθνικές διατάξεις κατά τις οποίες επιχείρηση κατέχουσα δεσπόζουσα θέση, στην οποία έχουν χορηγηθεί αποκλειστικά δικαιώματα επί σημαντικού τμήματος της κοινής αγοράς, μπορεί:

α) να επιβάλει στα πλοία που εκτελούν τακτική γραμμή μεταξύ δύο κρατών μελών άνισους όρους επί ισοδύναμων παροχών, στην περίπτωση κατά την οποία το ισχύον σύστημα τιμολογήσεως προβλέπει, για τις ίδιες υπηρεσίες, πραγματικές εκπτώσεις στις εφαρμοζόμενες τιμές μόνο για τα υπό εθνική σημαία πλοία;

β) να εφαρμόζει, σε συνδυασμό με τα προηγούμενα, στα υπό αλλοδαπή σημαία πλοία, τιμολόγια τα οποία προβλέπουν αμοιβές κατά «τρεις φορές» υψηλότερες σε σχέση με τις αμοιβές που προβλέπονται για τα υπό εθνική σημαία πλοία;

γ) να μη μειώνει το κόστος μιας υποχρεωτικής υπηρεσίας, όπως η υπό εξέταση, στην περίπτωση κατά την οποία το πλοίο — τηρώντας πάντοτε ακριβώς και υπό όλες τις απόψεις τις απαιτήσεις ασφαλείας της ναυσιπλοΐας — είναι σε θέση, τουλάχιστον εν μέρει, να πλευσει με δικά του μέσα;

Αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το tribunal de commerce de Bruxelles, με αποφάσεις της 11ης Ιανουαρίου 1993, στις υποθέσεις εταιρεία γερμανικού δικαίου Deutscher Kraftverkehr (DKV) κατά SA Générale de Banque και εταιρεία γερμανικού δικαίου Deutscher Kraftverkehr (DKV) και BV Mobil Oil κατά SA AG του 1824, παλαιότερα AG του 1830 και SA Générale de Banque, παρουσία του Etat belge, εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Συγκοινωνιών (C-20/93 και C-21/93)

(Υποθέσεις C-20/93 και C-21/93)

(93/C 52/10)

Με αποφάσεις της 11ης Ιανουαρίου 1993, οι οποίες περιήλθαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Νοεμβρίου 1993, το tribunal de commerce de Bruxelles, στο πλαίσιο των υποθέσεων μεταξύ της εταιρείας γερμανικού δικαίου Deutscher Kraftverkehr (DKV), και SA Générale de Banque (C-20/93), και εταιρείας γερμανικού δικαίου Deutscher Kraftverkehr (DKV) και BV Mobil Oil και SA AG του 1824 παλαιότερα AG του 1830 και SA Générale de Banque, παρουσία του Etat belge, εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Συγκοινωνιών (C-21/93), που εκκρεμούν ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Πρέπει, οσάκις, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3 παράγραφος 3 της οδηγίας 74/561/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 12ης Νοεμβρίου 1974 περί προσβάσεως στο επάγγελμα του μεταφορέα εμπορευμάτων στον τομέα των εσωτερικών και διεθνών οδικών μεταφορών⁽¹⁾, τα κράτη μέλη επιβάλλουν, για να ανταποκριθούν στην απαίτηση της οικονομικής επιφάνειας, τη σύσταση εγγυήσεως καλύπτοντας τις οφειλές των μεταφορέων (στο Βέλγιο αλληλέγγυα εγγύηση), να θεωρηθεί ότι μόνο οι πιστωτές που συνήψαν σύμβαση μεταφοράς με τον μεταφορέα για τον οποίο έχει δοθεί η εγγύηση δικαιούνται την παρασχεθείσα εγγύηση ή πρέπει να θεωρείται ότι η απαιτούμενη εγγύηση καλύπτει όλες τις αξιώσεις που απορρέουν από την άσκηση των επαγγελματικών δραστηριοτήτων του μεταφορέα για τον οποίο έχει δοθεί η εγγύηση;

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 07/001, σ. 231 επ.

Προσφυγή της εταιρείας Compagnie fruitière Import κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 29 Ιανουαρίου 1993

(Υπόθεση C-25/93)

(93/C 52/11)

Η εταιρεία Compagnie fruitière Import, εκπροσωπούμενη από τον Dominique Larcena, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Entringer, 34 A, rue Philippe II, άσκησε στις 29 Ιανουαρίου 1993 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.